

Daniel Artuš Lorenc Fux

Mýtická Legenda o ANCARY

I. Díl: Zrození Vědmy

◆◆ Z VELKÉ KNIHY ◆◆

◆◆ DRAČÍCH KOUZELNÍKŮ ◆◆

◆◆ KOUZELNÝMI SLOVY STROMŮ MOUDROSTI ◆◆

...Skutečná Doba Zázraků a Magie !

ዳዊት ወደገደዩ ጥጽፈኛ ሃጅዋ ነጥጽ-
ዘላለ ልዩነት ለዘጠላዊነት ሃላፊነት ይገኛል-
ዘላለጽና ወ ሃጅዋ ሃላፊነት ይገኛል-
ደህንነት ይገኛል ወ ሃላፊነት ይገኛል-

Původní originální verze bez korektury, jako rukopis, byla vydána už dříve. Neobsahoval ale asi 300 stran navíc, včetně dalších úprav a originálních ilustrací. Příběh je zde ale stejný, jen větší.

Třetí Edice I. Dílu

Vydalo © ANCARY, 2024

© Napsal Daniel Artuš Lorenc Fux

© Ilustrace a Grafika Daniel Artuš Lorenc Fux

© Korektura Anna Reismüller

ISBN 978-80-11-06067-1

•I•
ČÁST

◆ DNEŠEK ◆

Po 300 letech Druhé Velké Rady všech království
Léto v Galárii, někde v divočině nedaleko vodopádů Watewals

Doba zázraků, úžasné magie a kouzel

◆ První Věk Temných ◆

◆ Kapitola 1. Zrození Vědmy a Legenda o Padajícím Paprsku

...První část

◆ Luna svítí snad jak nikdy předtím. Otevírám pomalu oči, ještě jimi nic pořádně nevidím, a začínám se probírat. Všude kolem je ale tak veliká tma, skoro nic v ní nejde vidět.

Ležím v trávě na paloučku pod měsíčním svitem v hluboké a teplé letní noci, jen šumění stébel slyším. Utírám si unavená očka, cítím, jako bych se snad probírala z nějakého předlouhého spánku, anebo snění? A jen cvrkot cvrčků se ozývá tady po celé noční louce, kam až jen dohlédnu.

„Byl to jen sen, anebo jen pohádka? Už si ani nemůžu vzpomenout... ale co teď tady na tomto místě mám dělat?“

Bez myšlenky, kde to tak mohu být, vidím, že se jen všude rozprostírá veliký temný hluboký les. *Brrr* a fouká i chladný vítr. Sedím si opřená o bílý kámen, zářící díky luně uprostřed oblohy, a nemůžu si nevšimnout, že na sobě mám jen dlouhý šedý potrhaný kabát. Vůbec nevím ale proč?

„Co to tak může být, že jsem na takovémto místě? A proč jsem bosa? To nedává vůbec přece smysl. A proč je tu všude jen ten temný les? *Ach*, nemám z toho moc dobrý pocit.“

Měsíční obloha mi září nad hlavou tolika hvězdami, kam jen mé oči dohlédnou, a začíná tu už být i příjemně, když teď cítím, že mi asi nic nehrozí. Ale stále něčemu nerozumím, „*chjó, snad to bude dobré.*“ Pomýšlím si a letní teplé počasí s nočním chládkem zdejší oblasti dodávají vzácné tiché kouzlo a já pociťuji trochu klid, i když tam někde hluboko uvnitř jsem stále napjatá, jako bych na něco čekala. Černý teplý vítr proudí dál po paloučku, hladí stébla a příjemně mě lechtá po těle. Kousek v dálce noční sova volá, mizící teď tmavou loukou pryč, rušící jen zdejší ticho. A najednou si všímám támhle v hluboké tmě zvláště se pohybujících, kouzel?! Temně barevná, vypadající jako prach, točící se spirálovitě pod stromkem dolů, a jak příjemně se lesknou ve zdejší černé krajině, jež na ně dopadá zrovna svými paprsky měsíce. Naštěstí jsou ale daleko, aby si mě všimla a dolétla až sem, *brrr*, jen tak si tam nočně švitoří a šustí s listím. „*Mám to ale štěstí! Uf!*“ Okamžitě mě napadá a jsem za to moc ráda. Vůbec nevím, co bych měla dělat, kdyby se jen jedno rozlétlo ke mně. Snad i brzy pochopím, proč jsem tady a co se to skutečně děje.

„*Ach..* copak jen budu ale dělat? Ničemu zde nerozumím. Proč tu jsou ta kouzla? Proč ležím na louce pod hvězdnou oblohou a ne v nějaké posteli? Všechno je to moc podivné, *fňuk..*“

A dál je jen vzácné ticho, kde šumění trávy a lístků noci se tiše a osamoceně prohání, jako by mě okem někdo sledoval. Kouzelný klid opět polapuje tento malý palouček a já sleduji hvězdy, jako bych se v jejich záři měla utopit.

„Že je tento měsíc ale překrásný? A kolik hvězdiček dnes večer svítí. Jak jen je to ale možné, že se někdo zničehonic objeví někde tady na takovémto místě? Spím, anebo bdím? Jsem skutečně už vzhůru? *Auvajs!*“ Štípám se do ruky, abych to zjistila. Je to vskutku pravda! Ptám se ale jak? A dostávám strach. Toto místo vůbec nepoznávám a je pravda, že pokud s tou tmou a lesem kolem nic nedělám, budu tu muset zůstat až do rána, *polk!!*

Nevím, co bych si měla počít, *chjoo..* smutná koukám kolem po malé louce a konečně začínám trochu lépe vidět, jak si oči zvykají. Ta krásná luna svítí teď tak silně, připadá mi, jako by byl skoro i den. Jen okolí je trochu více modré a bledé a zvedá se ke všemu malá mlha. To není moc dobré znamení! V měkké trávě se tiše prohání teplý větrík s tu a tam lístky, co mi jemně fouká stříbrnými vlasy, a temný les šumí tajemstvím a nebezpečím, láká mě svými bezradnými pocity blíž a blíž. Připadá mi, jako by tam něco zvláštního, možná i zlověstného, žilo? ..No raději to nechci vědět a už vůbec né jít to zjišťovat!

„*Íííí*, to né! Takové myšlenky mít tady nebudu! Zvlášť když nevím ani kde to jsem! Ale co dál? Škoda, že tu není i nějaké jiné světýlko, než~li ty, Měsíčku. Být tu tak domeček, *ach*, hned bych věděla, co dělat. Mám to ale smůlu! Snad nebudu muset vstoupit dovnitř, támhle!! *Polk!* Koukám, že dole, hlouběji mezi stromy, nejde ani na krok vidět! A co teprve ty podivné zvuky? *Hmm...* ať už je dělají kouzla, nebo něco jiného. *Brr!* Raději ať se nepřibližují!“

Vstávám na nohy a jelikož netuším, kam bych měla jít, vykračuji loukou směrem k lesu blíže. Jdu skrze trávu stále dál až k prvním stromům, měsíc mi září nad hlavou, a čím blíže jsem ke keříkům, tím více mnou mrazí! Sama od sebe se mi začínají třást kolena a zastavuje dech!! ...

Proč mám teď najednou takový podivný pocit?! Vždyť je naprosté ticho, že slyším i vítr mezi lístky, jak si šumí kolem dokola. Není tu ani jediného zvuku nočního tvorstva nebo ptactva, a přesto jako by mě tu něco sledovalo!? Nesmím to hlavně vyrušit! Ale zůstat tu také nemůžu! *Hmm*, kama jen se vydat dál? ... Už už zase pokračuji tiše vpřed, vstupuji mezi první velké stromy a vydávám se nepozorovaně tou temnou cestičkou hlouběji. Když tu se ozývá strašlivé zavytí!!! „*WUuÁáá!!!*“

„*Ach Nééé!!!*“

„*WUuÁáá!!!*“ !! Celička tuhnu na místě! Div nepřestávám dýchat! A když chci udělat další krok zpět na palouk, znova se to ozývá!! Tentokrát je to ale blíž!! „*Ách*, toto se mi vůbec nelíbí! Nesmím se raději ani pohnout! *Polk!* ... Co to? ... Co to jen může být? ??!“ Tiše si šeptám pro sebe, po těle mi stéká mrazivý pot, v hlavě se honí podivné myšlenky a mám strach udělat vůbec nějaký další pohyb. A támhle koukat dál do temnoty se mi už vůbec nechce! Kam dál! Kam? Nejde mi pohnout ani očima, ani nohama! Cítím tu něčí temnou přítomnost! ..*Polk!!*

„Co to? ... ? ... C co by t to tak asi mohlo tam s stát?! Vydává to t takové strašlivé zvuky! Na vlka mi to p připadá až moc silné a děsivé! A ani černý medvěd to asi nebudde! Nebo s snad!?!...!“

A při tom přemýšlení mi kolem hlavy prolétá malinké bílé světýlko a zastavuje se mi přímo před obličejem! ???

„*Oh! Jsi snad malá víla?*“

V úleku mi vyskakují tato slova a jsem překvapená oním spanilým okřídleným stvořením! Na sobě jen hedvábné šatečky až ke kolínkům v modré barvě, vydávající posvátně zářící drobné světýlko. Celé jsou zdobené modrými a bílými krystalky stejné barvy jako křidélka. A její mladá pleť je světlá jako vločka jarního sněhu s tvářičkami růžovými a vlásky stříbrnými jako ty mé.

Najednou mi cosi chce a tichým šeptáním zběsile povídá..

„*! Utíťěj jichlé pjíč! Už še bjížíí!...*“ Vyděšená a rozklepaná kouká kolem do temnoty, jen ukazuje prstíkem, div popadá dech! Já hned koukám tím směrem, ale nic tam nevidím!?

„*A k koho myslíš k krásko?*“ V úleku odpovídám a začínám cítit, že jí musím pomoci, protože se něco jistě brzy přizene! Ona se však rychle otáčí a rozlétá po úbočí lesa dál! Když se ještě naposledy kouká dozadu ke mně, s hrůzou, kterou jí vidím v obličeji, za letu omdlévá a skoro přestává zářit! Doposud se tu vznášela s tichou bílou, která teď jako hvězdička začíná pohasínat, jen ta malá chudinka padá do trávy...

J já se strachy nemůžu ani p pohnout a nechci se raději v vůbec otočit! Za zády cítím, jak roste energie t temné hrůzy a začíná polhcovat celý palouček! Je větší a větší!! A už skoro u mě!!

„*!! T takto tady přeci nemůžu zůstat! J já n nechci! J já nechci být snědenááá!*“ Dostávám špetku odvahy a nakonec se přece jen otáčím! Jen mi kape pot z čela... *a ...? ...!?!*

◆ ... !! S s stojí si tu nade mnou !!! ◆
! Obrovský Temný Tvor !!!
◆

Velké černé rohy! Drápy a zuby! Trčící mu z tlamy, ze které vytékají ohavné sliny! A jeho srst je naježená a divoká, jakou nemají ani staří černí velcí vlci! Lovci Temnoty!!! A ty Oči! Ty Temné Oči!! Jsou jako černé zrcadlo!! Naplněné plné dychtivé zběsilosti a hladu, že! *Polk!! !!* A a ten jeho pronikavý pohled?!! *Fuj!!* Temnota mě celou pohlcuje, protíná se mým tělem jako černý šíp a dostávám nepředstavitelný strach! *Fňuk... Fňuk...* Srdce mám jako kostku ledu! Vysychá mi v puse a vytrácí se má životní síla

„Oh! Tak tady to pro mě končí? Jaká je to jen škoda“
Pláču a bolí mě pomýšlení, že jsem ještě nic nezažila. A ta malíčká támhle? Ani se nehne chudinka.

„...Měsíííccccc ...tíííkejj“
Šeptá mi tiše do ouška vánek !?

Nevěnuji mu ale žádnou pozornost a soustředím se jen a jen na Něj!
Na Toho Temného Obrovského Tvora!!

„Polk!! Jak jen hrůzostrašný a veliký ještě dokážeš být!?“ Pomýšlím si při pohledu na jeho tělo. Je to skutečný ohavný Temný Přízrak! Nemáme už pražádnou naději! Tohle je naše poslední chudinka! Spouští se mi slzy *„jsem tu jen takovou chvilinku, přála bych si aspoň něco krásného poznat, ...než bude konec. ..Echm ..Echm.“*

Koukám mu do těch smrt a hrůzu nahánějících velkých černých kukadel. Podlamuji se mi kolénka a padám na zem do mokré trávy vedle víly. Sleduji, jak se on už přibližuje a natahuje svoji mohutnou ruku, že mě chytí. Plíží se pomalu jako dech chladu z rána. Poslouchám kolem šum větru a jak mu z huby kapají smradlavé kapky slin, už raději nepřemýšlím...

Přesto jak je obrovský, pohybuje se tiše, dokonce tišeji jak okolní tráva. Jako by si pro mě šla samotná ta s kosou! „*Tak takový bude můj úděl? Při měsíčku a za tolika hvězd? Někde tady v končinách, ani nevím kde?*“

Kam šlápne, stébla raději uhýbají do stran a ta, co to nestihla, mění se na stejně černá jako noc a on sám. Posledními smysly, které mi zbývají, z nich cítím, jak se jejich energie čisté přírody mění na úplně jinou, černou a čirou! A on už je téměř vedle nás! Otevírá tu svoji obrovskou tlamu plnou tesáků a chce mě sežrat!

Potichouнку vzdychám, slzy odkapávají. A bez sebe, aniž bych si to uvědomila, беру tu malinkou vílu a běžím temným hvozdem hlouběji a hlouběji a je mi úplně jedno kam šlapu nebo kam směřuji! Hlavně musím od něj pryč! Přeskakuji přes kameny a větve, prodírám se houštinami a malými bažinami. Stříbrné slzičky se mi lesknou za zády jako pramínek vedoucí ho ke mně a nehodlám se zastavit ani na jedinou chvíličku! A v ten moment, když už si myslím, že mu uteču. Zakopávám o větev!??

„*To nééé, ...au au au!* Musím se rychle vzchopit a zase postavit!“ Utírám si oči, i když jimi nemůžu přestat brečet, a stále držím pevně tu malinkou krásku, aby se jí nic nestalo! Zase vstávám, nabírám dech a ženu se dál do krajin temného lesa! Neohlížím se a pořád vpřed, jen co mi nohy stačí!!

Běžím a běžím, v hlavě si držím jen jedinou myšlenku! „*Musím nás zachránit! Musím! Prostě Musím! Za žádnou cenu nesmím teď zpomalit nebo znovu zakopnout!*“ A i když ho slyším za zády, jak jeho smradlavý dech mohutně po nás dychtí! Stále pospíchám temnotou hlouběji do hvozdů mezi stromy a keři trhajícími mi ošklivé kabátek, že snad se mu ztratím!

?!

„*?!!!* To jako najednou dobíhám sem? Jen tady na okraj vysokého útesu!? Po tom co jsem se tak snažila a z toho paloučku se konečně dostala!?? *To snad Né!* Co teď? Co teď!? Tady to nemůže přece skončit! Ne takto! Takto né!!“ Podlamují se mi kolena a všude kolem sebe z výšky vidím neskutečně rozlehlý prales! Nevidím mu konců jak je veliký a všude se táhne dál, kam až mi oko dohlédne! Modře zářící luna a bledé mraky na obloze tam na mě už čekají a nyní přichází určitě můj poslední nádech!

„*Ach!* Opravdu jsi tak převeliký a tajemný, Lese! *Fňuk, fňuk*, připadáš mi, jako bys pohlcoval celou tuto zemi. Nevidím ti konců ani začátků. Bojím se! Tak moc se bojím!“ Držím si jednou rukou obličej, kde mi stékají nezastavitelné kapičky, a druhou tu malinkou vílinku, aby cítila, že tu není sama.

V tom si všímám drobných bledých světýlek támhle pod námi?!

Někde zezdola začínají pomaličku stoupat výš a výš a ještě více zářit! „*?? Někdo nebo něco tam snad je? Nebo se mi to jen zdá?*“ Utírám si oči, ale jsou příliš dole a já přes slzy skoro nic nemůžu vidět. Nemám vůbec ponětí, co se bude dít dál, a zmateně jen koukám a čekám... !? A On už se žene! Na měsíční světlo k nám !

„Je to tu vskutku výška, *hehe*..“ Dokonce mě napadá i skočit, ale to bych té krásce neudělala! Spí mi tady v náručí jako nevinátka a vůbec nemá ponětí o tom, co se děje. „Tak krásný pohled je na tebe ty malinká princezno, i tady na konci všeho. Jsi tak krásně jemná, škoda jen, že tě nemůžu poznat lépe... ..“

„! *Takové možnosti ale nikdy nenastávají přece!* Copak si nedokážu i v takové situaci pomoci sama!? Musím se Vzchopit!!“ Utírám si do rukávu obličej a znovu se snažím něco rychle vymyslet! Jsem ale opravdu v úzkých a jak se tak koukám, vypadá to skutečně na konec! Celá skleslá nevím co dál, a ten už se vynořuje támhle za stromem ze stínu!!

„*Aha! Támhle!!*“ V jediný okamžik si všímám velikého kamene, jen kousíček od svahu, asi tak na dva skoky! A okamžitě sebou trhám do strany a skáču za něj! Už jsem jen tišší jak tiché noční okolí a ani se nehnu! „*Snad se mi povedlo schovat včas!*“

Strašlivé zavytí se ozývá ale znovu!! „*WuIAAA!!!*“ .. „*?!?*“ Tentokrát takřka přímo vedle mě!!

!! Nechce se mi ani zvedat pohledem! Studená husí kůže mnou proudí a támhle ze stínu vykukuje už jeho hlava!! Kouká okem po mně !! !! ?? Dívá se mi přímo do obličejě !!! ?? *Polk!!* Dělá se mi z toho zjevení špatně! Jsem naprosto zhrozená!! Přestávám dýchat! Ztrácím vědomí a zavírám před tím vším oči

„*WuIAAAAA!!!*“

Řev se ozývá znova a znova a do obličejě mi létají hnusné kusy slin a celou mě špiní! Celičká se v roztrhaných šatečkách znovu probouzím, a třesu strachy!! ...!! ...!! ...!!

Tluma, ze které jde cítit hniloba a temný puch, se otevírá!! A já se té bestii dívám přímo do ní!! Třepu se a držím jemně bez sil tu malinkou chudinku, jen se mi klepou ruce, a on už nás chce jistě scvaknout!!! „*To je Konec!*“

„*Bojíššš seeee měěě ?!!!*“ Promlouvá dech smrti smutným a nebezpečným hlasem! „...??!...“ Chvilíčku mi něco najednou probleskává paměť! Ale on jako studený vítr a starý chrančivý dub promlouvá znova a já zase upadám do slabosti! Tiše se přibližuje, a když dělá další krok, celý svah se s námi trhá ! ! !

„??“

„!!!?“

„Tak to je asi náš konec příběhu, moje milá kamarádko. Spinkej a neboj se už ...*Cink! Cink! ...Stříbrné kapičky padají.*“

Letíme vzduchem dolů jako vyčerpaní motýlci, nemáme už žádnou naději, div i neblouzním. A nechávám se nést jen větrem a svým krátkým nemilým temným osudem. Kameny a větve letí vedle nás, Temný Tvor kolem sebe šije a čapá, padá taky! Já sleduji jen modrou lunu, která tam nad námi mile a v poklidu si svítí jako oko noční oblohy. „*Ach, byla to jen taková chvilíčka, malá vílo, ...promiň.*“

Bestie sebou škube a máchá prackami! Drápe o kameny a snaží se mě i tak chytit! Vůbec nechápe, co se jí děje, a mně je jí trochu i líto. Vydává hrozivé zvuky, vytí a kvílení, chrčí, až se skoro dusí, a já si teď všímám jen těch jeho temných očí! Těch očí, jak se v nich cosi leskne!! Nejsem sice už moc při smyslech, ale stále držím tu malinkou krásku a sleduji jeho smutný pohled. Padáme spolu dolů a je mi už vše jasné... Jediné, co mě trápí, je to malinké překrásné stvoření, co se mi snažilo ještě před chvílí pomoci.

„Je to tak smutné. Jaká jen škoda, že to musí takto skončit. Kéž bych měla více času a nic z toho by se nestalo a byly jsme někde úplně jinde. Třeba na rozkvetlé louce! ...hehehe.“

Zavírám před tímto světem oči, loučím se s vílou, držící ji pevně u svého srdíčka a tak vřele a mile, jak jen dokážu. Ona si stále vy-
spává a bez mávání křidélek svítí méně a méně, jako by tu už možná ani nebyla. Prostupuje mnou ticho a temná prázdnota, kolem jen On, temný velký les a teplý příjemný větřík, tichá noc plná hvězd a nějaká ta bledá šumící světýlka.

... ? !

Náhle se mi před obličejem začíná objevovat té bílé podivné záře víc?! Dokonce jako bych v ní viděla i nějakou postavu s křídly? „*To už tak blouzním?*“ Pořád jich přibývá více a více a já si už myslím, že se blížím do nebe a obklopují mě duše zemřelých, co jemně zvou konce jedné z cest k nové!

„...*Přijímám ...to!...*“

Myšlenkami jim povídám a podivné hlásky začínají mluvit!?! Něco slyším přes ten křik toho obrovského tvora, ale ne moc dobře. Už k nim natahuji ruce, aby mě přijaly, a šeptám.

„*Snad ty malinká krásná vílo budeš tady v nebi šťastná. Prosím, odpusť mi, že jsem tě nedokázala zachránit. Z celého srdce se ti omlouvám, nedokázala jsem to!*“

. ! .

„! *Otěvji jichle oči ti němehlo jedňo! Jichlé!! Ňoťák!!!*“

„...Co co? ...Co se to děje??“

„! Ňoták! Pjobud' še!! Jichlééé!!“

Lekám se jemného hlásku, jemuž začínám v tu ránu rozumět! A hned je raději tedy otevírám! Kolem mě poletují víly! ?? Mnoho krásných víl! Létají všude kolem mého těla a něco štěbetají a dělají. Jedna se mi zastavuje před obličejem a rychle povídá: „Jozíáhni juce!! Pomůžeme ti! Pošpěšš!!! Holkáá!!!“

Na nic nečekám a dělám tak, jak povídá! Ony mě začínají chytat za kabátek a kde se jen dá, za nožky i ruce, za prstíky a některé cítím i pode mnou, jak mě tlačí svými ručičkami do zad navzdory té padající síle! Ze všech sil, co mají, mávají křidélky vzhůru a snaží se, abychom nespadly dolů! Ale pořád sestupujeme příliš rychle! ..Vítr fíčí a píská, já si všímám ještě naposledy toho odporného stvoření, jak mizí támhle někde v korunách stromů někam tam dolů a už ho není! „Vypadal uvnitř tak smutně, co to jen mohlo být?“ Nešťastně si pomýšlím a cítím k němu lítost. Zezdola se ozývá už jen jedno podivné zavytí a to je asi jeho poslední.

A my?! Nadále sestupujeme od skalního útesu dolů!! Prolétáme korunami a listím! Jen to sviští a trhá mi šaty i s listky kolem! Řítíme se blížeji a blížeji k zemi, pořád narážíme do velikých, mokrých lopuchů, které trochu pomáhají pád zpomalit! Ale ne dost!! Víly, protože si nevědí už rady, nás rychle směřují do malinkého jezírka, kterého si všímám tam uprostřed mýtiny, jak se leskem nocí odráží! A!

„Pác! Cufufu!! Rach a šplích!“

„Au au au! Má záda!“ Srdce mi tlučé jak o život, ale jsem ráda že žiju! „Uf!! To byl ale Sešup! Nemůžu uvěřit, že jsem ještě tady mezi živýma!“ Koukám se nad sebe na tu výšku a pořád to nemohu přijmout! A ta malinká? Ta si stále spinká jako neviňátko, *hihihi*.

Tolik mě tím dojímá, až se celá klepu! Ale dopadlo to dobře, a vídím, že té krásce opravdu nic není, až se mi z toho chce skoro i plakat radostí!

„*Ach!!* Jaké to máme ale veliké štěstí! Malá vílínko! Už jsem vůbec nedoufala a najednou se stal zázrak! *Páni!!* Mnohokrát vám děkuji, milé víly! Děkuji Moc a Vám Všem!!“ Koukám s radostí na ně a ony koukají na nás. Některé lapají po dechu, stejně jako já, a ještě pořád se mi nechce věřit, že to není jen sen a dopadlo to všechno takto! Víly si potřebují od toho pořádně odpočinout, jen tichými hlásky vzdychají, ani nemůžou mluvit. A já se stále koukám na tu trhlínu mezi listím tam vysoko, ve které svítí už krásně modře měsíc. „To byl ale pád!! Divím se že mi nic není!“

Rozhlížejíci se už kolem do okolí vidím, že je to tu všude veliká kapradina, lopuchy a další rostliny zvláštních tvarů i barev. Mnoho vypadá úplně jinak jak tam na vrchu na louce, kde byl les více obyčejný. Některé květiny kolem mě jsou i kouzelné, poletují k nim hojně barevné magické vánky. A tady uprostřed se leskne to krásné křišťálové jezírko jako zrcadlo, jen se v jeho noční hladině odráží hvězdy s lunou. Dokola je obeskládané bílými oblázky a až teď si všímám, že jsem přímo Uprostřed Vílí Vesničky!! ???!

„Nenacházím se teďkom snad v pohádce? Jak jsem se praštila? Ale všechno mě bolí a slyším jemné hlásky víl a také cítím kouzelnou vůni nočního kvítí, tak to asi nebude tak. Zkousím se narovnat, ale *au au au!* Počkat!?! Jako bych teď měla nějakou vzpomínku, nebo vizi? Viděla jsem snad z dřevěné chaloupky jen na moment Velký Černý Měsíc!?? *Hmm*, co to jen mohlo být? Asi to nic důležitého nebude.“ A dál se zmateně rozhlížím kolem sebe do večerních krajin!

Nad křišťálovou hladinou vidím vystavěné malinké dřevěné molo s lucerničkami, co modře svítí, a všude kolem nás jsou veliké stromy s obrovskými listy, skoro všechny zarostlé sytým mechem po jejich kmenech, jen z nich kape třpytící se noční rosa. A tento mech roste i tady kolem dokola celého jezírka. Je tak měkký, když se ho dotýkám, až by se na něm dalo i usnout. Ve vodní hladině se odráží celá noční obloha, jen v ní magická souhvězdí září, a zdejší místo vypadá, jako by bylo v malinkém údolí pozeňnaném přímo od měsíce. Vše je tu kouzelné a mýtické, plné zvuků noci, vůní, barev i šumů křidélek. A úplně pocítuji, na jaké to posvátné místo jsem se teď dostala, až zůstávám v údivu! Takto krásnou krajinu jsem neviděla ani jednou v životě, a to ani v nějakém snu! I když si na nic pořádně nevzpomínám teda. Ale něco takového bych si určitě pamatovala! Jenže, co nadělám ...*ach..*

No, mám to alespoň kousíček štěstí při té temné smůle, že mohu spatřit takovou kouzelnou krásu. Všechno tady přetéká životem, je pečlivě zdobené pestrými mašličkami a všelijakými cinkátky a barevnými udělátky od šikovných ručiček. Určitě se víly musí o toto nádherné údolí nesmírně starat. A jaká příjemná melodie se táhne vzduchem, když do těch lesknoucích se cinkátek jemně fouká větřík. Vskutku líbezná píseň!

„*Opravdu se mi to nezdá?*“ Nemohu se této myšlenky zbavit. Malinkaté tvářičky na mě koukají a nic konkrétního neříkají. Po stromech svítí fialové, ne moc velké houbičky, a všímám si v nich i drobných světýlek, která vypadají jako okénka, ze kterých vyukují další a další vílky. Dokonce na některých jsou i vybudovaná celá stavení. Vypadají jako domečky s balkónky, schůdky a malinkými žebříky a některé jsou vytesané přímo v houbách, další zase zavěšené provazy za větve z výšek. A kolik druhů květů a malinkých terásek se zahrádkami se na nich nachází. „*To je podívaná!*“

Malinkou konvičkou je tam jedna víla zrovna zalévá! *Hihih!* Po celém srdci z toho cítím klid a úlevu. Nikde nechybí ani plotky nebo lavičky a u každých dvířek svítí lucerničky s popiskem. *Mmm* a nad houbovými střechami se začíná dýmit zrovna z komínků! Po-
ciťuji tu vůni nějakého dobrého jídla, *Mňam!* Hned bych si něco takového dala! Jen mi kručí v bříšku! *Hihih!*

„Konečně jsem zachráněná! Teď už tomu věřím, že to nebude jen sen!“ Sedím si ještě pořád uprostřed jezírka, mokrá, roztřepaná, ale šťastná. Kolem přibývá zvědavých tvářiček a začínají už mít mezi sebou i spousty otázek. Vypadají, že už se z toho všeho rozdýchaly. Všechny mě pozorují, opatrně na mě sahají a povídají si mezi sebou o mně všelijaké příjemné věci. Co tu dělám, odkud jsem, a jejich jemné doteky mě začínají lechtat, *hihihi hihi!*

...

„*Ťa je kjásná, koukejte!*“ „*A jaké má kjásně ščíbjné vlášky?*!“ „*A oči jako noční luňa! Vidíte?*“ „*Vypad'á jako pjiňčežňa!*“ „*Vidiš jakou heboučkou světľou plěť má. Vidiš?*!“ „*Čo ťu vŭbec pohľadáva? Něvíte někdo?*“

Jedna přilétá ke mně, kouká mi chvíli do obličeje a hned spouští!

„*Moc ti děkuji, zachjáníla jsi naši vešničku a naši majinkat'ou Noční Kijanku! Ťak še jmeňuje ťa majinkat'á ve ťvé jučičče čo špi. Jsi moc hod'ná a odvážňá! Hihih, víš?*“

Dolétají další dvě stříbrné a malinkatou Kijanku si teď berou pod pažičky a odnášejí ji domů. Ostatní stále děkují a vynáší mě až do nebe, a to nemůžu už vydržet! Stoupám si a s pokorou skláním hlavu a povídám jim! „Vždyť já nic neudělala, to vy jste zachránily přece mě?! Z celého svého srdce vám Děkuji! Tam na vrchu jsem

nevěděla ani co si počít! Dokázala jsem jen vzít tu maličkou a utíkat s ní, ani nevím kam! Moc nerozumím tomu, že jsem vám zachránila vesničku, ale co bych si bez vás jinak počala? Zachránily jste nás! Děkuji Vám!!“

„Ale aňo, pjemohla jši ťoho ohavného Ěmného! Hled'al naši vesničku už d'louho a my mušely pošilat naše víly, aby ho žlákalý z cesti! Šťálo náš ťo mnoho šil a mnoho víl jšme vždičky hled'ávalý ťad'i všudě kolem jak špí pod' moci ťoho Ěmného .fňuk, fňuk! Koněčnéé še mu někďo poštavil!“ „Koněčnééé!“ „Poštavila šeš mu!!“ „Aňóó Pošťaviláá!“ „Pošťavila!!“

Dojaté a plné energie si skácou do řeči ty krásné tvářičky lapající po dechu, chtějící co nejrychleji vyjádřit své emoce a velikou radost, div se u toho i nehádají, *hihihi*, a dál pokračují!

„Moc ti za ťo všichni děkujeme! Hihih. “ „Děkujeme tí!“ „Děkujeme!! Hihih!“

„Já před tím Temným ale jen utíkala. Měla jsem takový strach, ani nevíte! Tak moc jsem se bála, málem jsem usnula pod tou jeho temnou mocí, stejně jako Kijanka, nebýt toho posledního zařvání, které mě zase probralo. To bylo strašné! Nevím jak to jen vysvětlit, ale měla jsem opravdu veliké štěstí, že se s námi ten svah utrhl. A takto to potom vlastně celé dopadlo. *Uff!* Nebýt tam vás všech, nechci si ani představovat, jak by to skončilo.“

„Nikďo jiní ťo ale ještě něďokázal!“ „Něďokázal!“ „Každí zťuhl na místě, aněbo omd'lel!“ „Ňo a i kdiž nikomu nikdi něubjížil, ťak jsme měly štějně štjašný štjach, že zčejnáme a na těmné še pjoměníme! Vid'te holky!“ „Jsme ti ža ťo moc vděčné. “ „Aňo vděčné!“ „Moc!!“ „Děkujeme.. “ „Děkujemeé.. “ „Děkujeme!!“

„Nemusíte mi děkovat, vy moje odvážné krásky. Ráda jsem vám pomohla, i když jsem ani nevěděla, co vlastně dělám. Vše se seběhlo tak rychle. Srdce mi bije ještě jako o život! Měla jsem štěstí, to vy jste přece přilétly k nám a osvobodily od konce i Kijanku. Strašně moc vám za to chci vyjádřit vděk. A to z celého srdce!“ Skláním hlavu a štěstím mi tečou slzy, když vidím jejich skromnost a jak jsou mi stejně i tak moc zavázané, ani to není snad možné, že jsou takové. Takto hodný snad nikdo jiný ve světě není! Kéž bych se jim mohla s něčím aspoň trochu jen odvděčit, abych si tuto úctu správně zasloužila.

Stále ke mně přilétají další a další. Usmívají se, prohlíží si mé vlasy, oči a jak zvláště oproti nim vypadám, a proč jsem tak velická. Každá mi dává najevo, co jsem pro ni udělala, a jak moc to pro vesničku znamená. A mezi nimi teď přilétá jedna o trošičku větší, se zlatou korunkou na hlavě, a představuje se jako Vílí Královna. Ptá se, jak jsem se tady vlastně vzala, protože nikdy neviděla nikoho podobného, tady někde v těchto končinách velevelkého pralesa Grentodyr Lores, a já jí na to dokáži jen říci velmi málo.

„Nevím, milá Vílí Královno. Pamatuji si jen, jak se probouzím na paloučku v tomto kabátku a na nic si potom už nevzpomínám. Hmm, možná jako bych měla snad nějaký sen? Než se to vše seběhlo? Nebo mi jen probleskla taková myšlenka, či to byla nějaká pohádka v mé hlavě utvořená ze strachu? Hmmm, už nevím. A co mohlo být dříve, je pro mě záhadou také, pokud tedy bylo něco. Důležité je, že jsem se z toho děsivého místa konečně dostala a jsem pryč!“

„Hmm, no všimla jsem si že máš na sobě jeň t'úto ohavňou věc, ktejá se ke t'vé kjáse vůbeč nehodí. Jinak t'o žní velmi jako nějaký djuh t'ajemství. Kdo ví?“ Mává rukou a kolem mě náhle svítí

světýlko! Jakmile ustává a opět se sem navrací noc, koukám, mé šaty jsou najednou úplně jiné! Dlouhé až pod kolínka, sytě bílé, plné krásných tvarů, prošíváné mnoha vzory, zdobené modrými diamanty a krystaly a celé drobně vyzařují požehnaným světlem. Připadá mi, jako bych na sobě neměla skoro nic, jak jsou lehounké, jako větřík! Děkuji Královně za toto krásné kouzlo, ale stále cítím smutek, protože nevím, co tu vůbec dělám a kam mám jít. Ona si ale hned všímá mého výrazu i mých obav a zdvořile povídá.

„Něbud' smuťná, můžeš ťu zůstat' š námi! A jak jeň budeš d'louho chtít! Bud' ťu jako d'oma, hihhi!“ A tímto krásným úsměvem a pár slovy ve mně probouzí radost i naději!

„Moc vám děkuji paní Královno! Hřeje mě u srdce, že nemusím zůstávat tuto noc sama. Kam bych jen v této tmě šla a kam se dostala? Snad vám nebudu přidělavat moc starostí ale, přece jen je už hodně pozdě a já vám sem takto nemile spadla, *hihihi!*“

A než stačím říci něco dál, víly mi už chystají postýlku zavěšenou támhle mezi stromy, jen kousek opodál od jezírka. Ze stříbrných pavoučích sítí ji šikovně tkají, stelou mechem a na zakrytí kouzlí z měsíčního svitu světla modrou deku. *„Nádherné to kouzlo! Jen se to tu zablýskává!!“* A pokrývka v okamžiku vypadá jemná jako nebeské mráčky! Pod hlavu polštářek, který zhotovují z chmýří a dalších vilích kouzel, a já se cítím konečně opravdu šťastná a láskyplná, že někam patřím. Hlavně teda nebudu muset bloudit někde v černém lese! *„Uf! To by bylo strašné! Raději na to ani nepomýšlet!“*

Když se mě Vílí Královna ale ptá, jak se jmenuji, zůstávám chvíli překvapená a vůbec jí nedokážu odpovědět. I když se snažím pátrat ve vzpomínkách sebevíc, jenže bez úspěchu!

„Tak ti opjavně nevíš své jméno? Hmm, to je ale podivné??“

„Ano, připadá mi, jako bych ani tuto vzpomínku neměla. Ani nevím proč? A kdo vlastně jsem? A odkud? Nevíte prosím Královno?“

„Hmm to opjavně nevím. Těd' mě napad'lo ti ale říkat' Jaybeam! Těd'a J Ray... .. Raybeam!! Ať nějši šmutná, hihhi. Je to podle Legendi o Padajícím Paprsku, těd'a o Padajícím Papjr, Paprsku!“

„To je ale krásné jméno, jako pro nějakou vílu! Hihhi, děkuji vám, milá Královno. A ještě jednou děkuji i vám, moje odvážné zachránkyně! Budu tedy vaše Raybeam!“

„To my děkujeme. J Raybeam!“ „To my děkujemeé, hihhi! J J J Raybeam!“ „Děkujemeé..!“ „Děkujeme!!“

Příjemný večer pokračuje, víly z vesničky jsou probrané snad asi už všechny, jak tu působím nemalé pozdvižení. A mně, protože mi to nedá, musím se na toto jméno zeptat víc a vlastně i o čem je ta Legenda o Padajícím Paprsku. Jistě se tak bude jmenovat nějaká velická Hrdinka! Snad jí nebudu dělat ale ostudu.

A Vílí Královna, protože vidí, že mě tento příběh opravdu zajímá, přilétá blíže a že nám ho povypráví. Ostatní víly si hned sedají na kamínky, houbové stříšky i do trávy. Dělají si pohodlí, k tomu zakusují lístky, a Královna uprostřed jezírka začíná vyprávět.

. : ♦ Ve Vílím Jazyce ♦ : .

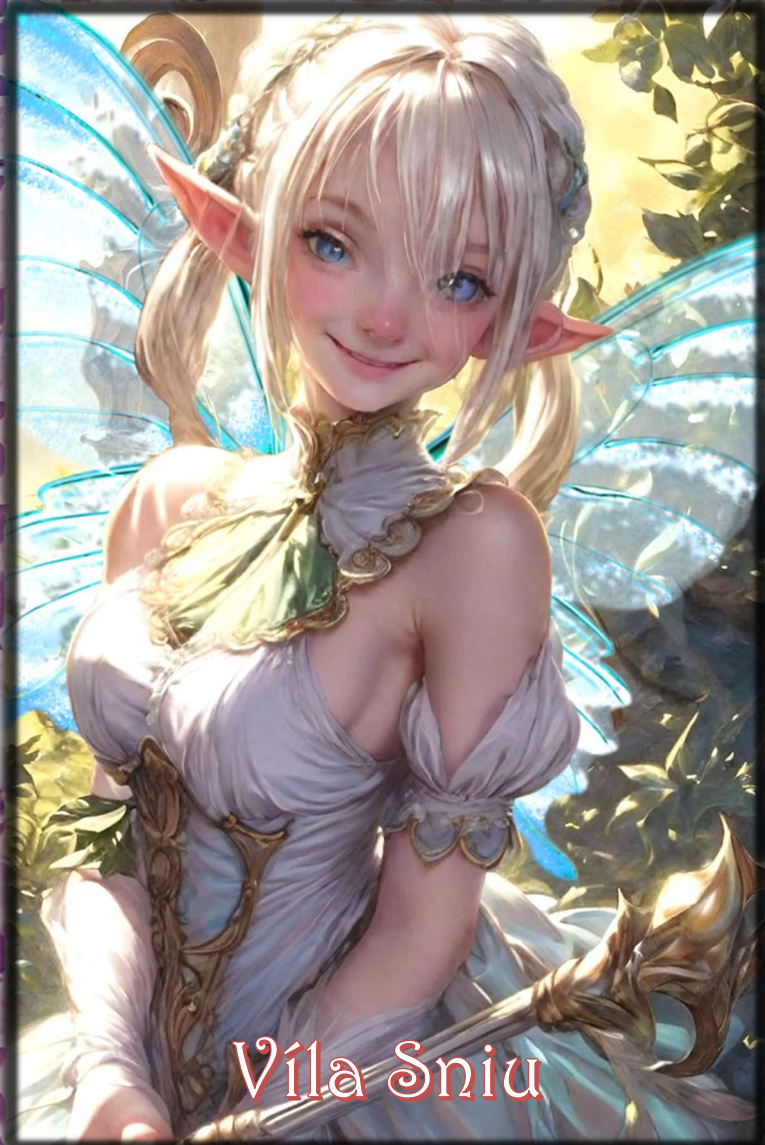
...Povím ti třeba t'u Legend'u. A čelou! Váže še k ní totiž i pjiběh:

„Vypráví se v ní, že naše země byla dříve svobodná a nebyly v ní žádné takové Temné Bytosti. Dokonce ani žádný Temný Měsíc zahalující krajiny svojí kouzelnou nocí, i když je den. Tehdy nad královstvím Kyrandie zářila krásná Luční Hvězda. To už je ale dávno. Draci i kouzelníci potom začali toto naše nové mladé období nazývat Temné, jak ve svých dobách této minulosti zhruba před 300 lety vymysleli na II. Velké Radě.

...Ale ještě dříve, před tím!

Kouzelníci i příroda, a vlastně skoro všichni národňané, žili v harmonii a beze strachu mezi sebou. Navzájem si pomáhali, tak jak tomu bylo vždy a stále vždy je. Král Kyrandie, Graenand

Víla Sníu

Hrdinka Raybam